

Sygn. akt VII U 165/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Łaciak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 19 listopada 2015 nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. P. w dniu 21 grudnia 2015 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga

w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 19 listopada 2015 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o wypłatę wyrównania emerytury

za okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r. stanowiącego różnicę pomiędzy wysokością emerytury obliczonej według WWPW 167,56% i wysokością emerytury według WWPW 184,34%. Ubezpieczony powołując fragment treści wyroku Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z dnia 27 stycznia 2015 r. wydanego w jego sprawie, stwierdził, że przysługuje mu wyrównanie przedmiotowego świadczenia od dnia 1 lipca 2006 r. W ocenie odwołującego organ rentowy nie wykonał zalecenia Sądu Apelacyjnego, który przyznał prawo

do wyrównania, a więc zrekompensowania różnicy w wysokości emerytury otrzymanej a należnej (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 13 stycznia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy powołując się na przepis art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń,

nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zatem w ocenie Oddziału brak było podstaw do wypłaty wyrównania świadczenia z tytułu ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r. (k. 4 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. w dniu 2 stycznia 2006 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o emeryturę (k. 1 a. e.).

Organ rentowy w dniu 31 stycznia 2006 r. wydał decyzję, znak: (...), którą przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 13 lutego 2006 r. (k. 13 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. zaskarżoną decyzją w dniu 24 sierpnia 2006 r., znak: (...) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 lipca 2006 r. odmówił odwołującemu prawa do przeliczenia emerytury (k. 137 a. e.).

Wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie pierwszym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjął do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury J. P. wynagrodzenie osiągane przez wnioskodawcę, które stanowiło podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne:

- za rok 1967 w kwocie 27840,00 złotych z wwpw 115,08%,
- za rok 1971 w kwocie 36000,00 złotych z wwpw 127,23%,
- za rok 1972 w kwocie 36000,00 złotych z wwpw 119,57%,
- za rok 1973 w kwocie 44898,00 złotych z wwpw 143,72%,
- za rok 1974 w kwocie 50291,00 złotych z wwpw 131,58%,
- za rok 1975 w kwocie 49991,00 złotych z wwpw 106,46%,
- za rok 1976 w kwocie 120119,00 złotych z wwpw 233,82%,
- za rok 1977 w kwocie 104018,00 złotych z wwpw 188,60%,
- za rok 1978 w kwocie 121501,00 złotych z wwpw 207,18%,
- za rok 1979 w kwocie 143975,00 złotych z wwpw 225,23%.

Natomiast w punkcie drugim wyroku Sąd ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z lat 1967, 1971-1989 na 167,56%, a w punkcie trzecim, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W punkcie czwartym Sąd w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (k. 335 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wykonując prawomocny wyrok Sądu, decyzją z dnia 27 maja 2013 r., znak: (...) przeliczył od dnia 13 lutego 2006 r. emeryturę odwołującego za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. Wskaźnik podstawy wymiaru składek wyniósł 167,56% (k. 361 a. e.)

Następnie odwołujący w dniu 16 grudnia 2013 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwagi na odnalezioną listę płac przez (...) Agencję (...) i dostarczenie na druku RP-7 dochodów za lata 1973, 1974, 1975 i 1977 (k. 367-372 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku o ponowne ustalenie podstawy wymiaru, decyzją z dnia 24 stycznia 2014 r., znak: (...) przeliczył emeryturę od dnia 1 grudnia 2013 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 184,34% (k. 380 a. e.).

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie pierwszym uchylił zaskarżony wyrok w punkcie czwartym w części oddalającej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 24 sierpnia 2006 r., znak: (...)

w zakresie, w jakim uwzględniono roszczenie J. P. decyzjami znak: (...) z dnia 13 stycznia 2010 r., z dnia 30 marca 2010 r. oraz z dnia 24 stycznia 2014 r. i w tej części postępowanie umorzył. Jednocześnie w punkcie drugim Sąd w pozostałej części oddalił apelację (k. 437 a. e.).

Odwołujący w związku z zakończonym postępowaniem przed Sądem Apelacyjnym, wniósł w dniu 2 kwietnia 2015 r. o wypłatę wyrównania emerytury za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r. stanowiącego różnicę pomiędzy wwpw 167,56% a usankcjonowanym wwpw 184,34% (k. 497 a. e.).

W odpowiedzi na wniosek organ rentowy wskazał, że brak jest podstaw do wypłacenia wyrównania za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r., gdyż wysokość świadczenia jest przedmiotem trwającego postępowania przed Sądami (k. 499 a. e.).

W dniu 21 maja 2015 r. odwołujący złożył wniosek o uznanie wwpw za 1972 r. w wysokości 159,40% w związku z otrzymaną listą płac (...) Agencji (...) z wyliczeniem jego dochodów za okres od czerwca 1972 r. do grudnia 1972 r. (k. 503-505 a. e.).

W dniu 16 października 2015 r. odwołujący ponownie wniósł o wydanie stosownej decyzji w zakresie wypłaty wyrównania świadczenia emerytalnego za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r. wynikającego z różnicy pomiędzy wwpw 167,56% a wwpw 184,34% (k. 519 a. e.).

Odwołujący uzupełnił wyżej wymienione wnioski w dniu 27 października 2015 r. o ponowne ustalenie wysokości emerytury oraz przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 października 2015 r. wystawione przez (...) Agencję (...) S.A., która jest następcą prawnym Drukarni (...) (k. 523-525 a. e.).

Wobec przedłożenia nowego dowodu mającego wpływ na wysokość świadczenia, organ rentowy decyzją z dnia 13 listopada 2015 r., znak: (...) przeliczył emeryturę odwołującego od dnia 1 października 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy ustalił nowy wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 185,08%. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto kwotę wynagrodzenia 35446,98 złotych za okres od dnia 1 czerwca 1972 r. do dnia 31 grudnia 1972 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 185,08% (k. 527 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. po rozpoznaniu ostatniego wniosku z dnia 16 października 2015 r. odmówił odwołującemu prawa do wyrównania emerytury za okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r. Organ rentowy podniósł, że w oparciu o art. 116 i 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonał stosownego wyrównania emerytury odwołującego od dnia 1 grudnia 2013 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono przedmiotowy wniosek (k. 537 a. e.).

W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: (...) wypłacił wyrównanie przyznanego świadczenia z tytułu ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury za okres od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 30 września 2015 r. wraz z odsetkami (k. 539 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. W związku z tym, Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 19 listopada 2015 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Kwestią sporną niniejszego postępowania było ustalenie, czy odwołujący ma prawo do wyrównania świadczenia emerytalnego za sporny okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie zebranej dokumentacji w toku postępowania wyjaśniającego oraz sądowego, w oparciu o zeznania świadków i opinię biegłego ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury odwołującego. W związku z tym ubezpieczonemu wyliczono świadczenie emerytalne w świetle rzeczywistego wynagrodzenia, które J. P. osiągał w spornym okresie czasu. Sąd Okręgowy w prawomocnym wyroku dokonując prawidłowego rozstrzygnięcia oparł się o art. 15 i 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 j. t.) zwanej dalej „ustawą”.

Na kanwie niniejszej sprawy spór został zapoczątkowany złożeniem przez odwołującego w dniu 16 grudnia 2013 r. wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego z uwagi na odnalezioną listę płac przez (...)Agencję (...) i dostarczeniem na druku RP-7 dochodów za lata 1973, 1974, 1975 i 1977. Na podstawie tejże dokumentacji doszło do wydania zaskarżonej w toku obecnego postępowania decyzji, którą organ rentowy przeliczył odwołującemu świadczenie emerytalne od dnia 1 grudnia 2013 r, a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W konsekwencji należało zważyć, czy ww. dokumenty złożone przez odwołującego w grudniu 2013 r. pozwalają zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa na wyrównanie emerytury za sporny okres od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia 30 listopada 2013 r.

Sąd zważył, że charakter obydwu spraw rozróżniała jedna podstawowa i zarazem zasadnicza kwestia, która niewątpliwie miała wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Tutejszy Sąd ustalając w dniu 27 maja 2013 r. nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury odwołującego, który miał bezpośredni wpływ na zwiększenie wysokości przedmiotowego świadczenia, opierał się na już zgromadzonej dokumentacji zalegającej w aktach rentowych. Sąd w oparciu o dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego oraz o zeznania świadków zmienił zaskarżoną decyzję, a w konsekwencji doszło do zmiany naliczenia emerytury. Natomiast w niniejszej sprawie Sąd opierał się na dokumentacji, która została złożona do akt rentowy dopiero w dniu 16 grudnia 2013 r.

I tak zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy, postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

W świetle art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

W ocenie Sądu bezspornym w sprawie pozostawała okoliczność, że odwołujący dopiero w dniu 16 grudnia 2013 r. przedstawił dokumentację związaną z odnalezioną listą płac wystawioną przez (...) Agencję (...). Zdaniem Sądu organ rentowy prawidłowo dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonego od dnia 1 grudnia 2013 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek. Zgodnie z poglądem Sądu Apelacyjnego, „co do zasady zgodnie z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s. świadczenie wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż

od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu z uwzględnieniem ust. 2. Wyjątkiem od zasady z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s. jest wskazana w art. 133 ust. 1 pkt 2 u.e.r.f.u.s. możliwość żądania - w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa

do świadczeń lub ich wysokości - wypłaty przyznanego lub podwyższonego świadczenia, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 1006/14) Sąd doszedł do przekonania, że podana w orzecznictwie przesłanka, od której zależy wypłacenie przez organ rentowy podwyższonego świadczenia za kilka lat wstecz nie spełniła się. Sąd zważył,

iż organ rentowy na etapie postępowania wyjaśniającego nie popełnił żadnego błędu. Zgodnie z przepisami prawa na odwołującym ciąży obowiązek przedstawienia dokumentów związanych z dochodzeniem przez niego roszczenia. Zatem, jeżeli ubezpieczony przedstawił dokumenty w grudniu 2013 r., to też od tego miesiąca przysługuje mu pobieranie świadczenia w wyższej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

MK